

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 313/2018-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivanou Zmekovou, Zámocká 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 19. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 20 P 398/2017 z 27. novembra 2017 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoP 66/2017 z 18. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 19. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 3

ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 P 398/2017 z 27. novembra 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 CoP 66/2017 z 18. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ jedným podaním zo 4. októbra 2017 podal dva samostatné návrhy, a to návrh na zrušenie neodkladného opatrenia nariadeného uznesením krajského súdu sp. zn. 11 CoP 218/2017 z 29. mája 2017 a návrh na nariadenie neodkladného opatrenia na úpravu styku s maloletými deťmi. V sťažnosti sťažovateľ uviedol: «O oboch návrhoch súd prvej inštancie rozhodol výlučne jedným výrokom: „Súd návrh zamietá“.

Z rozhodnutia súdu prvej inštancie však nie je jednoznačné, o ktorom návrhu sťažovateľa takto rozhodol.

Sťažovateľ má za to, že súd prvej inštancie mal o jeho návrhoch rozhodnúť dvomi samostatnými výrokmi.»

3. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, ktorým žiadal zmeniť napadnuté uznesenie okresného súdu tak, že odvolací súd „...zruší uznesenie Okresného súdu Bratislava V č.k.20P/123/2017-113 zo dňa 15. apríla 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/218/2017-251 zo dňa 29. mája 2017

• nariadi neodkladné opatrenie v tomto znení: Otec je oprávnený stretávať sa s maloletými deťmi každý párny týždeň v kalendárnom roku od stredy od 16:00 do nedele do 18:00. Miestom prevzatia a odovzdania detí je bydlisko matky.

Matka je povinná deti na styk s otcom riadne pripraviť.“.

4. Krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol: «... odvolací súd nezistil dôvod zmeniť zamietajúci výrok vzťahujúci sa na neodkladné opatrenie, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vydaniu neodkladného opatrenia, ktoré dočasne vzniknutú situáciu už predbežne rieši. Zmenou tohto neodkladného opatrenia, t. j. vydaním ďalšieho neodkladného opatrenia, by

sa zbytočne skomplikovali už aj tak „neprehľadné“ vzájomné vzťahy medzi rodičmi a deťmi navzájom.

... nie je potrebné zatiaľ upravovať nanovo neodkladným opatrením styk otca s maloletými deťmi, nakoľko tento je upravený bez prítomnosti matky (hoci neprávoplatne), pričom uvedená skutočnosť bola hlavným záujmom otca pri úprave styku s maloletými deťmi.»

5. Podľa názoru sťažovateľa sú napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu nezákonné a nepreskúmateľné, postupom okresného súdu a krajského súdu bolo sťažovateľovi znemožnené uplatnenie jeho procesných práv. Sťažovateľ zásah do práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života odvíja od skutočnosti, že „... súdy... nepovažovali za potrebné zrušiť nariadenú úpravu styku tak, ako to žiadal sťažovateľ a upraviť styk (resp. nanovo upraviť pomery) sťažovateľa s deťmi nanovo, aby mohli udržiavať a rozvíjať svoj vzájomný vzťah.“. Podľa názoru sťažovateľa napokon súdy nezohľadnili záujem maloletých detí.

6. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd, na rovnosť účastníkov súdneho konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy, na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd a na zohľadnenie záujmu dieťaťa pri činnosti súdu podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava V v konaní vedenom pod sp. n.: 20P/398/2017 a postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 20CoP/66/2017 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava V, č. k. 20P/398/2017-248, zo dňa 27.11.2017 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 20C o P/66/2017-356 zo dňa 18.01.2018 sa zrušujú a vec sa vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. *Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie...*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia...“*

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

9. Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 8 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

12. Podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

III.

K namietanému porušeniu práv postupom a uznesením okresného súdu

13. Sťažnosť proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 19 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru, ako aj podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Sťažovateľ právo

podat' odvolanie proti uzneseniu okresného súdu využil. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

**K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1
dohovoru postupom a uznesením krajského súdu**

14. Bez potreby obsiahlejších doktrinálnych záverov k označeným ústavným právam sťažovateľa je potrebné vzhľadom na predmet sporu pred všeobecnými súdmi v sťažovateľovej veci poukázať na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa neodkladných opatrení. Ústavný súd už vo veciach sp. zn. II. ÚS 741/2017, sp. zn. II. ÚS 447/2017, sp. zn. II. ÚS 340/2015 *mutatis mutandis* uviedol, že rozhodovanie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Posúdenie podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Aj v konaniach, v rámci ktorých všeobecný súd rozhoduje o neodkladných opatreniach, musia byť dodržané minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu. To znamená, že takéto rozhodnutie musí obsahovať výrok, ktorý je koncentrovaným vyjadrením odôvodnenia právneho názoru všeobecného súdu (m. m. II. ÚS 90/2018).

15. Predpokladom pre záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né následnou činnosťou všeobecného súdu napr. v konaní o veci samej (m. m. II. ÚS 90/2018, III. ÚS 406/2013, I. ÚS 46/00).

16. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa tak nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o neodkladných opatreniach v prípadoch, kde neodkladné opatrenia do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09), resp. kde s ohľadom na charakter konkrétneho rozhodnutia o neodkladnom opatrení nemôže toto zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, keďže nemusí zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (m. m. III. ÚS 309/2012).

17. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal najmä na tieto skutočnosti: „Je však nepochybné, že obaja rodičia majú spolu problém komunikovať, vzájomne sa dohodnúť, rešpektovať, uznať kvality druhého rodiča. Preto odvolací súd nadobudol dojem, že prítomnosť matky pri styku za tejto napätej situácie medzi rodičmi skutočne nie je žiaduca. Inak povedané, odvolací súd v tomto štádiu konania (bez realizácie dokazovania vo veci) nebude meniť úpravu styku už nariadenú...

Odvolací súd má za to, že vzniknutá situácia medzi rodičmi sa v priebehu odvolacieho konania čiastočne vyriešila tým, že bolo vydané neodkladné opatrenie a to Okresným súdom Bratislava V. č.k. 20P/406/2017 - 102 zo dňa 15.12.2017...

Napriek tomu, že odvolací súd zatiaľ o odvolaní voči tomuto nariadenému neodkladnému opatreniu nerozhodol, je potrebné konštatovať, že nariadené neodkladné opatrenie je predbežne vykonateľné a styk otca s maloletými deťmi sa na základe neho realizuje bez prítomnosti matky hoci v menšom rozsahu.

... odvolací súd nezistil dôvod zmeniť zamietajúci výrok vzťahujúci sa na neodkladné opatrenie, nakoľko v konaní pred súdom prvej inštancie došlo k vydaniu neodkladného opatrenia, ktoré dočasne vzniknutú situáciu už predbežne rieši.

... nariadenie neodkladného opatrenia, v znení požadovanom otcom, nie je momentálne potrebné, nakoľko existuje neprávoplatné neodkladné opatrenie, ktoré už tretie v poradí upravuje styk otca s maloletými deťmi a odvolací súd si dovoľí vysloviť názor, že neprávoplatné neodkladné opatrenie je aj v záujme maloletých detí...

... musí odvolací súd uviesť, že súd prvej inštancie zatiaľ nerozhodoval o návrhu otca na zrušenie neodkladného opatrenia, nakoľko pri takomto procesnom návrhu je úplne iný procesný postup súdu prvej inštancie... a preto má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie zatiaľ o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia nerozhodol.“

18. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a konštatuje, že jeho odôvodnenie je vyčerpávajúce, právne závery sú dostatočne zargumentované a netrpí vadou nelogickosti či arbitrability.

Samotné napadnuté uznesenie bolo navyše výsledkom procesného postupu, ktorý bol zákonný a procesnými právnymi normami predpokladaný pre túto formu rozhodovania všeobecných súdov. Ani v tomto smere ústavný súd teda nenašiel pochybenia všeobecných

súdob spočívajúce v procesnom excese takej intenzity, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (m. m. II. ÚS 90/2018, III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07) a ktorý by oprávňoval ústavný súd zasiahnuť do napadnutého uznesenia o neodkladnom opatrení.

Ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je v časti porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

19. Zásada rovnosti strán v procese sa prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a rovnakého procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občianskoprávny súd (PL. ÚS 43/95, II. ÚS 121/02).

Pod rovnakým postavením účastníkov možno rozumieť iba také procesné postavenie, ktoré zabezpečí spravodlivý proces. Požiadavka spravodlivého procesu v sebe obsahuje zásadu zaručujúcu pre každú stranu v procese mať rovnakú možnosť obhajovať svoje záujmy a zároveň vylučujúcu mať možnosť podstatnej výhody proti protistrane.

Obsah práva rovnosti ako jedného z určujúcich ústavnoprávných princípov občianskeho súdneho procesu spočíva teda v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania), ako aj iného civilného procesu majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán (m. m. III. ÚS 539/2015).

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v procesnom postavení navrhovateľa v rámci súdneho konania mal príležitosť predniesť svoje stanovisko, predniesť rozhodujúce tvrdenia alebo navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení, a to v rovnakej miere ako matka maloletých detí (m. m. II. ÚS 478/2015).

V tomto smere ústavný súd nenachádza v postupe krajského súdu, ako ani v napadnutom uznesení žiadne ústavne relevantné pochybenie a považuje sťažnosť aj v tejto časti za neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

21. Ústavný súd opakovane konštatuje, že možnosť porušenia základných práv hmotného charakteru, v danom prípade základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, ako aj práva na rešpektovanie súkromného života podľa čl. 8 dohovoru treba posudzovať vždy vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 367/08, I. ÚS 197/08). Inými slovami, ústavný súd konštatuje, že všeobecný súd nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj označené práva, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že súd súčasne porušil ústavnoprávne princípy vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 140/09).

22. Keďže ústavný súd konštatuje, že nezistil svojvoľnosť alebo arbitrárnosť namietaného uznesenia krajského súdu v súvislosti s označeným čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť k arbitrárnosti týchto rozhodnutí ani v súvislosti s namietaným porušením čl. 19 ods. 2 ústavy a čl. 8 dohovoru. Ústavný súd preto aj túto časť sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením krajského súdu

23. K namietanému porušeniu čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je potrebné v úvode uviesť, že upravuje princíp, ktorým záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, a to aj pri rozhodovaní súdu v ich veciach alebo veciach, ktoré sa dotýkajú ich záujmu.

24. Tento princíp bol v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky transponovaný (explicitne, ako aj implicitne) do jednotlivých noriem Civilného

mimosporového poriadku (porov. napr. § 117, § 119, § 146 ods. 1, § 147 ods. 2), ako aj zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (porov. napr. čl. 5, § 23 ods. 2, § 24 ods. 4, § 44 ods. 4 a ďalšie). Na ústavnej úrovni sa princíp povinnosti prihliadať na najlepší záujem dieťaťa (maloletého) v konaní pred všeobecným súdom spája najmä so základným právom dieťaťa (maloletého) na súkromie podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 2 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, so základným právom dieťaťa (maloletého), aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohlo vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

25. V konaní pred ústavným súdom je však sťažovateľom otec maloletých, a nie sami maloletí. Len deti (maloletí) primárne benefitujú z princípu upraveného čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý našiel v právnom poriadku vyústenie do subjektívnych hmotných a procesných ústavných práv dieťaťa (maloletého) alebo subjektívnych hmotných a procesných zákonných práv dieťaťa (maloletého). Na základe uvedeného tak chýba medzi v sťažnosti namietaným porušením čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a osobou sťažovateľa príčinná súvislosť (kauzálny nexus) a námietka porušenia čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa zo strany sťažovateľa (otca) je zjavne neopodstatnená, keďže namietať porušenie ústavných práv spojených s princípom vyjadreným v čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa je aktívne legitimované dieťa (maloletý).

26. Navyše ústavný súd v súvislosti s čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa odkazuje na svoje uznesenie sp. zn. II. ÚS 596/2014 z 30. septembra 2014 (publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2014 pod č. 57/2014), v ktorom uviedol, že na úrovni doktríny medzinárodného práva, ako aj na úrovni samotnej Organizácie Spojených národov prevládol (dnes už konštantný) právny názor, že medzi články Dohovoru o právach dieťaťa, ktoré upravujú všeobecné zásady/princípy (*general principles*) a nie sú priamo vykonateľné, ale je potrebné tieto zásady inkorporovať do príslušnej vnútroštátnej legislatívny a aplikačnej praxe, možno zaradiť najmä čl. 2, čl. 3, čl. 6 a čl. 12 (pozri HODGKIN, R., NEWELL, P. *Implementation Handbook for the Convention on the Rights of the Child*. Fully revised third edition. Ženeva : UNICEF

Regional Office for Europe, 2007, p. 39, 83, 158; k tomu porov. aj Committee on the Rights of the Child: General Comment No. 5, CRC/GC/2003/5, body 19, 20 a 22). Tento záver podporuje i samotný text týchto článkov Dohovoru o právach dieťaťa („štáty sa zaväzujú“, „štáty zabezpečujú“, „dieťaťu sa poskytuje“). Naopak, k priamo vykonateľným právnym normám Dohovoru o právach dieťaťa je možné zaradiť napr. čl. 7 ods. 1, čl. 10 ods. 2, čl. 13, čl. 16 a pod.

Na základe týchto konklúzií ústavný súd odmietol sťažnosť vo veci sp. zn. II. ÚS 596/2014 v časti namietajúcej porušenie čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, keďže táto označená referenčná právna norma Dohovoru o právach dieťaťa neobsahuje priamo aplikovateľné subjektívne právo, ale je všeobecnou proklamáciou (princípom), ktorú je zmluvný štát povinný inkorporovať do svojho právneho poriadku, a orgány aplikácie práva sú povinné tento princíp zohľadňovať pri aplikácii príslušných vnútroštátnych normatívnych právnych aktov.

27. Ústavný súd nevidí potrebu nič na uvedenom názore meniť a aj s týmto vedomím konštatuje, že sťažnosť v časti namietaného porušenia čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa napadnutým uznesením krajského súdu je aj z dôvodov popísaných v predchádzajúcich bodoch zjavne neopodstatnená.

28. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018